

ПРИПРЕМА ДЕТЕТА ЗА ПОЛАЗАК У ВРТИЋ

Продужено и отежано прилагођавање неке деце на вртић може бити добрим делом условљено и начином припрема за полазак у вртић, као и неприпремљеношћу родитеља и посебно бака и дека да се одвоје од њега.

Шта отежава одвајање?

Дете које је до треће или четврте године било:

- *јако везано за родитеље, или бабу и деду;
- *које се није одвајало од њих ни у парку ни у посети;
- *које више воли да се игра са њима него са децом;
- *које је у свему било презаштићено;
- *коме се у свему попуштало и угађало, тешко ће се прихватити одвајања.

Овом детету ће бити потребно много времена да прихвати нову средину, биће му тешко и може се десити да његове реакције буду тако бурне да родитељи некада буду присиљени да га повуку из вртића. Уколико се њихово понашање према детету не измени, оно ће и при следећем покушају исто, можда чак и бурније реаговати, без обзира и што ће бити и годину дана старије. Неретко, уколико родитељи одустану од обданишта, ове реакције се понављају и при поласку у школу, што представља знатно озбиљнији проблем.

ЛОША ПРИПРЕМА: УЛЕПШАНЕ ПРИЧЕ

Родитељи треба да знају да нема те улешане приче која ће дете припремити боље од њиховог веровања и њихове способности да се прилагоди новој средини, да преброди и непријатне тренутке.

Родитељи обично почињу да припремају дете за вртић неколико месеци раније и то чине кроз причу и разговоре којим трже да све прикажу у најлепшим бојама.

„Биће ти веома лепо, тамо има пуно деце, дивно ћете се играти, има много играчака, биће весело. Немој ништа да се плашиш, видећеш да ће ти се допасти“.

После оваквих прича догоди се да дете одмах изјави да неће да иде у вртић и бризне у плач. Онда овакве реакције узнемирују родитеље, љуте, нервирају и изнад свега збуњују. Оваквим причама углавном прибегавају родитељи који су и сами испуњени стрепњом и разним страховањима. Међутим ово „улешавање“ представља и неку врсту лажи и нетачног представљања онога што дете чека, јер се дете суочава са непознатим простором у коме је СВЕ другачије него у његовој кући. Деце има пуно, али су сва непозната; нека од њих плачу, друга отимају играчке итд.

Као што не треба улешавати причу о вртићу, не треба ни претити вртићем, често се дешава да родитељи детету када нешто неће да послуша прете вртићем. Често се може чути претња: „А, видећеш ти када кренеш у вртић, неће ти пасти на памет да скачеш ни по земљи, а камоли по кревету...“

Најбоља припрема за дете је веровање родитеља у његове способности (које су неговали од малих ногу) да се прилагоди новој средини, да се снађе у непознатом и новом, да преброди уз њихову одговарајућу помоћ и разумевање непријатних тренутака и догађаја за које га треба припремити.

Треба разумети и да се код неке деце по поласку у вртић могу јавити психосоматске реакције (боли их глава, стомак или ноге, мука им је, повраћају итд.). Ова деца по правилу немају никакве тегобе суботом и недељом и то треба да буде родитељима знак као и педијатрима да је то само реакција на нову ситуацију и нову средину.

Јелена Марашевић, мастер дефектолог,
едукатор за здраво родитељство

